

## PANICKÉ ATAKY:

Jmenuji se Lucie, je mi 46 let a dva roky jsem trpěla panickými atakami. Chtěla bych se s vámi podělit o svůj příběh.

Byl červen 2024, devátá hospitalizace na psychiatrii, Fakultní nemocnice v Porubě, dramatický převoz v houkající sanitce přes celou republiku... z Děčína až do Ostravy. Andělský hlas mé kamarádky Martiny, který mě důrazně nabádal: "Luci, já tě prosím, zvedni už konečně ten telefon a zavolej na to jedno jediné správné místo, zavolej inženýrce Hance Bláhové, známé parazitoložce, ona jediná ví, co se ti děje. Psychiatrie je pro tebe slepá ulička.

Kolik hospitalizací ještě budeš potřebovat, abys to pochopila, abys věděla, že toto není správná cesta k tvému uzdravení?" A to byl počátek mé cesty k uzdravení: poslechla jsem kamarádku, vytočila číslo Hanky Bláhové a po krátkém představení sebe a svých zdravotních problémů mi paní Bláhová povídá: "Co děláte na psychiatrii? Vy nejste psychiatrický pacient. Už podle rozmluvy s vámi, podle příznaků, které popisujete, jste léčena špatně. Panické ataky, podobné depresím, které prožíváte, způsobují cysty tasemnic na nervovém systému. Měla byste být otestována na parazity." Od paní Bláhové jsem dostala kontakt na její kolegyni, na mou skutečnou záchránkyni, paní Helenku z Olomouce. Nějakým zázrakem jsem se k paní Helence dostala už za týden od zavolání a 26. 6. 2024 mi byl doslova zachráněn život. Nikdy na ten den nezapomenu ... nikdy nezapomenu na ten okamžik, na ten "správný" pocit, kdy jsem z nepěkné výpadovky za Olomoucí zatočila do překrásné ulice, kde paní Helenka bydlí. Projížděla jsem tou malebnou uličkou, byl krásný slunný den a v okamžik mého příjezdu začal lehký letní déšť, byla duha... všude v předzahrádkách kvetly mé milované hortenzie a levandule. Už v ten okamžik, kdy jsem zatočila do této ulice, jsem věděla, že jsem na správném místě. Na stvrzení mého pocitu jsem uviděla keramické srdce na vstupních dveřích paní Helenky, které kdysi dávno před x lety vyrobila má sestra. děčínská keramička. Paní Helence zdobilo dveře. Nevím, jak se dostalo právě sem, na toto místo, ale vše se děje, tak jak má. Někdy člověk nemusí určité věci ani chápat, stačí je pouze přijmout



Paní Helenka mě změřila, potvrdila slova paní Hanky Bláhové ... ano, v mém těle, především na nervovém systému jsem měla cysty tasemnic. Hlavní viník byla cysta tasemnice rybí na CNS. Měla jsem ráda sushi. A další a další "broučky" jsem měla ve střevech, v dutinách, v kloubech, v mozku a nevím kde ještě. Byla mi nastavena konečně správná léčba. Ten den jsem okamžitě přestala užívat antidepresiva, která mi lékaři předepisovali už rok a půl, s nulovým výsledkem. Ba naopak, mé tělo tyto tlumící léky přímo odmítalo, bylo mi po nich zle, vždy se mi projevil všechny možné nežádoucí vedlejší účinky. I při nízkých dávkách jsem na tyto léky špatně reagovala. Sám můj ošetřující psychiatr to zhodnotil jako přecitlivělost na AD. Pamatuji si slova pana primáře v opavské psychiatrické léčebně. Prošla jsem za ten rok a půl opravdu vším možným, bohužel i "Opavou"... nezapomenutelný a odstrašující zážitek. Pan doktor mi na jedné vizitě povídá, když jsem si stěžovala na zhoršený zdravotní stav

po nasazení nových AD léků: "Co vy tu vlastně děláte? Na vás nemůžou psychiatrické léky působit, když nejste klasický psychiatrický pacient. Jste spíš jen nešťastná žena" Bylo na mně za ten 1,5 roku vyzkoušeno x antidepresiv, děsivé množství, děsivý koktejl: **Trittico, Elicea, Hypnogen, Mirtazapin, Rivotril, Venlafaxin, Agomelatin, Zoloft, Lamictal, Neurol, Valdoxan, Zyprexa, Prothiaden, Olanzapin, Pregabalin, Aurorix, Zolpidem, Olpinat, Ketilept...** a je také možné, že na nějaké jsem zapoměla. Panická ataka se projevovala závratěmi, motáním hlavy, nevolností, nechutenstvím nebo naopak pocitem velkého hladu a nenasycení, malátností, únavou, špatnou koncentrací, rozostřeným viděním, záškuby hlavy, třesem především pravostranných končetin, kóktáním a zadržáváním v řeči. Bylo mi hodně zle, v těch nejtěžších chvílích a nejhorších záchvatech jsem nevěděla, co se se mnou vůbec děje: dívala jsem se na svoje ruce, nebyly moje, přesvědčovala jsem sebe samu, že nohy, které vidím a dělají kroky, jsou moje a že jdu. Nevníkala jsem okolí, jako kdybych žila ve snu, nic mi nepřišlo v tu chvíli reálné, skutečnost neexistovala. Nebudu ani počítat, kolikrát jsem seděla v okně a významně se nakláněla... a ne a ne přepadnout! Muž mi řekl: "To okno je nízko, akorát si jen zlámeš nohy a budeš na vozíku." Bojím se výšek, mám velké závratě, z dostatečné výšky bych neskočila. Neoběsím se, neumím uvázat smyčku. Nemám zbraň, hlavu si tedy neprostřelím. Léky, kterými bych se předávkovala, jsem neznala, a nevěděla jsem, jak bych se k nim dostala... opravdu by mě zabily nebo jen poškodily orgány? Jednou jsem v jednom těžkém záchvatu spolykala víc jak 10 neuroků... potřebovala jsem rychle a na dlouho usnout, aby mi manžel nemohl zavolat záchranku, která by mě odvezla na desátou hospitalizaci, kam jsem se už nechtěla dostat. Ve středu 26. 6. jsem přeci musela za paní Helenkou do Olomouce na měření... dojela jsem tam sama, muž už odmítal pro mě cokoli udělat. Žije si už svůj nový život, se svou milenkou ... jsme v rozvodovém řízení). A začala cesta mého uzdravení. Začala jsem užívat jednotlivé kroky kúry a vše se začalo zlepšovat. Hlídala jsem si vodu na pití i čištění zubů. Nebylo to hned, ale po dvou velkých kurách praziquantelu nastala velká změna. Poslední panický záchvat byl před druhou větší dávkou praziquantelu, od té doby se raduji ze života. Vytvořila jsem krásný nový domov pro své děti, našla si novou práci a jsem šťastná. Nedá se to popsat.

😊 děkuji Vám, paní Helenko 🌸😊😊 s velkou úctou a respektem k Vám a k Vaší práci 🙏

L. K.

### **Komentář poradce:**

Paní Lucie ke mě přijela v červnu 2024. Našemu prvnímu setkání předcházela delší telefonát, kdy mi zoufalá paní Lucie volala z fakultní nemocnice v Porubě. Popsala mi své stavy, a domluvily jsme se na termínu měření.

Přijela ke mě krásná, elegantně oblečená dáma, která nejevila známky jakékoli psychiatrické nemoci. Popsala mi znovu své stavy a velmi jasně si uvědomovala, že s léky, které jí doktoři dávají, je ve slepé uličce.

Vyměřily jsme prvoky běžné i rezistentní, plasmodia vivax a malariae, EBV virus, campylobacter, a borrelii na nervovém systému. Z větších patogenů tu byl roup dětský, má tři děti, Dirofilaria immitis, Trichinella spiralis, Diphyllbothrium latum, Taenia saginata a Hymenolepis nana.

Hlavním viníkem jejích stavů byla cysta tasemnice rybí na CNS. Ptala jsem se jí, jestli jí často ryby? Odpověděla: "miluji sushi ". Vysvětlila jsem jí, z čeho má své problémy, a že syrové ryby nedoporučuji!

Zahájily jsme protiprvokovou kúrou, aby se zahojila střeva, Pak jsme se hned vrhly na ploštěnce. Kúru na tasemnice jsme opakovaly, a po druhé již nastal zlom. Dále jsme čistily oblovce a vlasovce. Dostala informatika na borrelii spolu s orgánovými informatiky. Během kolotoče dočišťovala plasmodia.

Musím paní Lucii veřejně pochválit, protože neměla lehký start. Manžel jí vůbec nepomohl, spíše naopak, byla na vše sama. Musela bojovat, aby mohla zůstat se svými dětmi, a neměla nikoho, kdo by jí podržel. Zavřená ve svém pokoji dělala kúry a modlila se, aby neměla záchvat, a manžel jí nenechal opět odvézt na psychiatrii, než kúru dokončí. Řekla doslova: „Už bych se odtamtud nemusela dostat, manžel si našel nový „model“ a nemá se za mě kdo zaručit. Děti mám ještě malé, a se svými rodiči nekomunikuji.“

Díky Bohu vše zvládla a je šťastná.

**Helena Luptáková**

**Olomouc**

**603 446 531**